

Veïnats

DEL TERME DE CALVIÀ

revista informativa i cultural

E	D	I	T	O	R	I	A	L
---	---	---	---	---	---	---	---	---

No hi ha cap dubte que el tantes vegades analitzat concepte de "Costa e Calvià", dins el seu origen i la seva concepció, és un encert, per quan tracta d'unificar tota l'oferta turística del Terme, oferint un producte conjunt al mercat estranger.

És clar que tot es mou dins la idea d'unir, però, per ventura, seria necessari aturar-se un moment i reflexionar sobre el mateix.

No sembla impossible que s'arribi a aconseguir aquesta unió-identificació a nivell de les zones de platja, ara bé, aquest mateix fenomen està, ja avui, accelerant el procés de trencament dels pocs fils que uneixen la costa amb els nuclis històrics. La "Costa de Calvià" no vou amb bons ulls a Calvià i Es Capdellà, i els dos pobles semblen més separats que mai del seu entorn turístic.

Hi ha una falta d'arrelament, de sentiment i d'estimació cap al Terme de Calvià que és patent arreu del lito-

ral. S'han configurat nuclis dispers, sense altre origen que la feina i el turista, i difícilment qualcú s'hi pot sentir identificat.

Després hi ha els parents pobres, els dos poblets allà a la muntanya, que han sentit ja massa vegades de boques dels seus veïns costers que ja estan cansats d'haver-los de mantenir, de que els doblers que es generen als seus hotels, bars i apartaments, part d'aquests doblers, es reinverteixin a casa dels parents pobres.

I també existeix aquest complex de parents pobres, que ens hem de llevar da damunt.

Està clar que aquesta unió sota el nom "Costa de Calvià", va camí de necessitar d'un estudi seriós, casi sociològic, perquè mentres que per la gent que viu del turisme rebre aquest nom no significa res, per molts de calvianers, pels parents "pobres", significa una pèrdua d'identitat que no estan disposats a tolerar.

Cuina Especial.

Les verges ja són aquí, crec que és de tradició convidar als al·lots a bunyols, vet-aquí algunes receptes.

Bunyols de patata:

Se bull una llibra i mitja de patates i se puca. S'hi mesclen vuit vermells d'ou, els blancs en sabonera i un poi de farina.

Jo supos que ja saps que els bunyols se coven dins oli que bull.

Bunyols: Tindràs un poi de llevat amb aigua; per mig almud de farina hi posaràs deu ous i quatre unces de sucre; has mesclaràs bé i faràs els bunyols que te sortiran molt bons. Si deixes tovar la pasta seran millors.

Bunyols de pasta bamba: Per fer aquesta carta de bunyols prendràs patata de coca i l'altariràs amb ous i aigua fins que sigui ben fluixa com per fer els bunyols. Abans l'has de deixar tovar.

Bunyols de patata: Vuit unces de patata bullida, tres unces de sucre, dues unces de raïm, un ou, una riera d'oli, dues ensaïmades cures del forn i una llibra de farina. Feta aquesta pasta faràs els bunyols i els corrons.

REVISTA VEÏNATS

P.M. 1/1.983.

Col.laboradors:

Pere de Sa Cullera.
 Consell Genral Interins.
 Assoc. lluita contra
 càncer.
 Johny Perouche.
 Revista Lloseta.
 Rafel.
 M. Suárez.
 A.V.
 Joan Rubio.
 Biela Quetgles.
 Pere Morey.
 Antoni Fuster.
 Dolors Talens.
 Joan Guasp.
 Revista Fòrtula.
 Biel Massot.
 Asoc. Pere Josep Cañellas.
 Carme López.
 Pepe Muñoz.
 S. Barceló.
 F. Jiménez.
 Rufus T. Firefly.
 Josep Suárez.

Portada:

Mestres Escola Belles
 Arts de Calvià.

Màquines:

Josep Rubio.
 Manuel Suárez.
 Margalida Cabrer.
 Góngora, perquè en Miquel
 no ha ant de res.

Muntatge:

Xisca Esteve.
 Carme López.

Fotografies:

Veïnats.

Distribució:

Sa Tia A. S.

Al microshep:

Joan Vidal.

Coordinadors:

Manuel Suárez.
 Josep Rubio.
 Joan Vidal.

SUMARIPàgina

Editorial	2
Els bunyols	2
Notícies de l'Ajuntament	4
El Premi del Mes	4
Els pois	5
El pati de Veïnats	6
Asoc. lluita contra càncer	6
Llei de Normal. lingüist.	7
Noticiari Local	8
Cotorreig	9
El conte d'Aiamans	10
Aquells dies	11
Entrevista a Xisco Salvà	12
El Comte Cràpula	14
Opinió	15
Xerrades de Cafè	16
Guia de Calvià	18
Puntualització	21
Escuela de Bellas Artes	21
Cartes	22
Ca'n Miraprim	23
Mallorquins o madrimallorquins.	24
Prensa Forana	24
10 anys de cursos musicals	25
Pere Josep Cañellas	26
Verd	27
Esports	28
Encreuat	31

suscripcions

- 500 PTS. ANUALS -

*escriu a:***R. Veïnats**

CA'N MARÇAL, 7

CALVIÀ.

telf: 670497/94

NOTÍCIES DE L'AJUNTAMENT

-Tremolem tots: Les ordenances fiscals per a l'any que ve ja es varen aprovar a n'el plenari del primer d'octubre. Augmentarà la taxa de recollida del fems, però... no se cobrarà clavegueram (i jo no estic connectat!). Per altra banda es suprimiran les taxes que pagaven les finques que no estaven connectades i hi podien estar, si els informes tècnics demostren que hi ha dificultats per connectar. També se suprimeixen les pòlices per a instàncies. Per donar llicència d'obres haurem de presentar la fotocòpia del darrer impost pagat sobre solars, i la contribució urbana. Les taxes de Escoles infantils (guarderies) queden per l'any que ve en 7.800 pts. mensuals. La recollida de mobles i d'altres serà gratuït. Al Parking de Peguera es cobrarà 40 pts. la primera hora, i 35 les següents. El bono mensual serà de 5.000 pts.

- S'acordà l'extensió de la xerxa d'aigua potable a Ses Rotes Velles.

- També s'acordà la expropiació de tres terrenys vora la carretera de Portals Vells per a la seva ampliació.

- L'Ajuntament ha editat recentment unes simpàtiques instruccions per combatre els moscats amb medis naturals.

- Circulen ja uns prospectes, en català i castellà, destinats a la recaudació d'imposts, titulats "Calvià. Entre tots". A ells, entre altres coses, s'explica com s'invertiran els doblers recaudats durant aquest any 1.986. El resum podria ésser aquest:

D'un total de 2.670 milions, la repartició de despeses queda de la següent manera:

- Serveis generals... ..650 mil.
- Educació99 mil.
- Sanitat 9 mil.
- Assistència Social ... 17 mil.
- Vivendes i benestar comunitari 1.376 mil.
- Serveis culturals i esportius 456 mil.
- Serveis econòmics 39 mil.
- Operacions financeres . 24 mil.

Sabiem que l'Ajuntament preparava l'edició de varis posters de Calvià. També sabíem que era en col.laboració amb la Comunitat Autònoma.

El que no sabíem és que el poble de Calvià tengués una platja just devora l'església. Sí, sí, el poster ho diu ben clar. Podeu anar a l'Ajuntament i el veureu, està just devora en Joan des Saig. Surt l'església del poble i a davall ella, amb unes lletres ben grosses, podeu llegir:

"Església de Calvià. COSTA DE CALVIÀ".

Després, per si això fos poc, enumeren les zones que componen la "COSTA DE CALVIÀ" i enlloc surt el nom dels pobles de Calvià i Es Capdellà. Com quedam? Som costa o no?...

Ja ho sabeu, PREMI DEL MES a tots aquells que pensen que els pobles són la costa de Calvià. Si les volen posar un nom, perquè no: MUNTANYES DE CALVIÀ? O aquest altre: CALVIÀ I LA SEVA COSTA?

CONSELL GENERAL INTERINSULAR

CONSELLERIA DE SANITAT

DIRECCIÓ DE SALUT

LLUITA CONTRA ELS POIS

Últimamente se ha podido constatar la parasitación por piojos en muchos niños de los colegios de esta ciudad, incluído el de su hijo/a.

Los piojos son parásitos que viven en las personas i se alimentan de la sangre que toman al picar a sus víctimas.

El piojo se desarrolla muy rápidamente, cada hembra pone unos 150-200 huevos. El piojo de la cabeza coloca sus huevos cerca del cuero cabelludo i los pega al pelo firmemente. A esto se llama LIENDRE.

Las liendres pueden verse en la cabeza, sobre todo cerca de la nuca y de las orejas. Se distinguen bien de las motas de caspa por su brillo nacarado y porque están muy sujetas al pelo.

A los 8-10 días, del huevo sale un diminuto piojito que comienza enseñada a picar.

Después de dos semanas es ya un adulto dispuesto a multiplicarse y que vive, en general, unos 30-40 días.

Esta rapidez de reproducción y la facilidad que tiene el piojo de pasar de una persona a otra, explican su gran capacidad de difusión.

¿CÓMO SE DISEMINAN LOS PIOJOS?

Los piojos de cabeza pasan con mucha facilidad de una persona a otra

por simple proximidad.

El uso común y el intercambio e peines, cintas o pañuelos y otros accesorios para la cabeza facilita la transmisión.

¿CÓMO LIBRARSE DE LOS PIOJOS?

A nivel individual es sencillo. Existen numerosos preparados para ello, por lo que no indicamos nombre comercial, y que se venden en Farmacias. Son preparados a base de Benzoato de Bencilio, Hexaclorociclohexano, Penfenato, Malation, etc... que deben ser aplicados en la cabeza (cada preparado señala el método). Es muy importante que a los ocho días se repita el tratamiento, y recomendable que con esta periodicidad se haga hasta 4 veces. En los días intermedios se recomienda la utilización de algunas de las colonias o lociones preventivas que existen en el mercado a tal efecto.

Tan importante como esta actuación es que todos los niños o adultos parasitados realicen el tratamiento, ya que basta que un individuo quede con piojos o liendres vivas para que de nuevo se inicie la difusión.

Por ello, cuando ha habido en una casa una persona parasitada, examine a los demás y aplique el tratamiento a todos los miembros de la familia que encuentre parasitados. Ante la duda y sabiendo que su hijo o compañeros tienen piojos, realicen toda la familia el tratamiento.

En Pere de sa
Cullera

EL PATI DE VEÏNATS

El poble com a poble es degué formar quan una sèrie de llogarets varen anar naixent un vora l'altre. Les casetes juntes tenien la gràcia de tenir, davant, darrera o a qualque costat, el pati, carrera o similar comú, allà on les padrines feien i desfeien, palaven ametles, seiaven aves, feien matances, o es tiraven els trastos pel cap. Però en general servia més per unir que per separar.

El temps ha passat, s'han trencat costums, camins, espais, carreres, patis. Les gents no són les mateixes.

Però no hem de perdre l'esperança, ni deixar de col.laborar en la creació d'aquests espais, on actualment es fan festes, s'han encimentat, es renten cotxes, es pren la fresca de nit i el sol de dia, es discuteix a crits, o tan sols es xerra.

Si la casualitat fa que les tres o quatre cases que formen el pati, arrera, jardí, espai verd, estiguin en bon estat, o si tant vols s'hagin multiplicat i ara siguin set o vuit. Si insistint en les casualitats hi col.locam un parell de famílies que si bé no són, ni seran mai parents, són paisans o, com a poc, coneguts, no és necessari en el 100 %, basta en un percentatge minoritari, un 20 ó un 30 %, podem comprovar la recuperació de l'objectiu pel qual foren creats i si podem assistir a la presa de possessió de les respectives llars, sentirem un crit semblant a:

• Ozú, un patio andalú!

SOPAR DE L'ASSOCIACIÓ DE LA LLUITA CON-

TRA EL CANCER

El proper dia 25 d'octubre, a les 9 del vespre tindrà lloc l'habitual sopar de cada any de la nostra Associació contra el Càncer.

Com cada any seguirà al sopar la gran festa anual, on hi haurà BALL, probablement també una desfilada de MODELS, i les rifes i sorteijos fabulosos als quals estam acostumats.

Per acabar direm que el lloc del sopar serà a l'HOTEL FORTE CALA VINYES, el preu serà de 2.000 pts., i els tiquets es vendran a la oficina de SA NOSTRA del nostre poble.

ANIMAU-VOS

AVV
la vila

entre tots la farem amunt

Panaderia

Ca'n Torxet

C/ Major, 3.

CALVA

Llei de normalització lingüística

7

Article 25.

1.—Els professors i alumnes en els centres d'ensenyament superior tenen el dret a emprar oralment i per escrit la llengua oficial de la seva preferència.

2.—El Govern de la Comunitat Autònoma i les Autoritats Universitàries tenen el compromís d'assegurar a través de cursos i d'altres mitjans la comprensió i ús de la llengua catalana, oral i escrita, per part de professors i alumnes en l'ensenyament universitari.

Article 26.

El Govern de la Comunitat Autònoma ha de promoure l'elaboració del material didàctic necessari per tal de fer possible l'ensenyament, de i en llengua catalana, i hi dedicarà les partides pressupostàries corresponents.

TÍTOL III

DELS MITJANS DE COMUNICACIÓ SOCIAL

Article 27.

El Govern de la Comunitat Autònoma ha de promoure el coneixement i desenvolupament de la llengua i cultura catalanes, especialment des de la perspectiva de les Illes Balears, en tots els mitjans de comunicació social.

Article 28.

1.—El català, ha de ser la llengua usual en emissores de ràdio i de televisió i en altres mitjans de comunicació social de titularitat de l'Administració Autònoma o sotmesos a la seva gestió.

2.—El Govern de la Comunitat Autònoma ha d'impulsar la normalització de la llengua catalana a les emissores de ràdio i canals de televisió estatals o privats, a fi de promoure l'ús del català com a llengua pròpia de les Illes Balears.

Article 29.

1.—El Govern de la Comunitat garanteix el dret dels ciutadans a ser informats pels mitjans de comunicació social tant en llengua castellana com en llengua catalana.

2.—Els ciutadans tenen dret a utilitzar el català, oralment o per escrit, en condicions d'igualtat amb el castellà, en tots els mitjans de comunicació social de les Illes Balears.

Article 30.

1.—El Govern de la Comunitat Autònoma ha de dur una política de col·laboració, en matèria de ràdio i televisió, amb altres Comunitats Autònomes que tinguin el català com a llengua pròpia.

2.—En qualsevol cas, el Govern de la Comunitat Autònoma farà les gestions necessàries per a facilitar als ciutadans de les Illes Balears la recepció de les emissions de televisió en llengua catalana dependents d'altres comunitats autònomes.

3.—Així mateix promourà la normalització lingüística en els centres emissors de RTVE a Balears, a fi d'assegurar una presència adequada del català com a llengua pròpia de les Illes Balears.

Article 31.

1.—El Govern de la Comunitat Autònoma potenciarà la producció i exhibició de pel·lícules realitzades, doblades o subtitulades en català, d'altres mitjans audiovisuals i d'edicions fonogràfiques en llengua catalana.

2.—Igualment, ha d'estimular i fomentar amb mesures adequades les representacions teatrals, espectacles i d'altres manifestacions culturals en català.

3.—Així mateix, ha de contribuir al foment del llibre i d'altres publicacions en llengua catalana amb mesures que en potenciïn la producció editorial i la difusió.

4.—A tals efectes el Govern promourà una política de col·laboració amb les institucions d'altres Comunitats Autònomes, especialment les de llengua catalana.

Article 32.

1.—Els poders públics de la Comunitat Autònoma donaran suport econòmic als mitjans de comunicació que emprin la llengua catalana de forma habitual.

2.—Les mesures de suport econòmic i material que adopti el Govern de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears per fomentar els mitjans de comunicació que emprin la llengua pròpia de les Illes Balears s'han d'aplicar amb criteris objectius i sense discriminacions, dins de les previsions pressupostàries.

TÍTOL IV

DE LA FUNCIÓ NORMALITZADORA DELS PODERS PÚBLICS

Article 33.

Els poders públics de la Comunitat Autònoma adoptaran les mesures pertinents i proveiran dels mitjans necessaris per al coneixement i ús de la llengua catalana en tots els àmbits i activitats de la vida social.

Article 34.

1.—El Govern de la Comunitat Autònoma assegurarà l'ús de la llengua catalana en totes les funcions i activitats de caire administratiu que realitzin les Institucions i Organismes que en depenen.

2.—Igualment, han de procedir els Consells Insulars i les corporacions locals, d'acord amb les disposicions de la present Llei.

3.—Les bases de convocatòria per a la provisió de places en l'Administració de la Comunitat Autònoma i en les Corporacions Locals inclouran una referència expressa al coneixement de la llengua catalana.

Article 35.

1.—El Govern de la Comunitat Autònoma garantirà l'ensenyament de la llengua catalana als funcionaris i d'altres empleats públics al servei de l'Administració Autònoma. La mateixa obligació correspondrà als Consells Insulars i a les corporacions locals dins el seu àmbit competencial.

NOTICIARI * LOCAL

- L'equip de Professors de l'Ajuntament destinat a combatre l'analfabetisme i a donar classes d'adults al nostre Terme ja ha començat les seves feines. Afirmen que les matrícules han augmentat en una quarantena en relació a l'any passat, però es queixen de que és la gent que no sap llegir ni escriure la més reàcia a posar-se en contacte amb ells.

Des d'aquí volem animar a totes aquestes persones. No és una vergonya no saber llegir ni escriure, per tant anau a aquestes classes, n'estareu ben satisfets en veure com progressau.

- El dia 29 de Setembre va tenir lloc la donació de sang dels calvianers al Club de la 3ª edat.

Calvià ha pujat el seu nombre d'habitants en un 15'85 %, respecte del cens de 1.981. Aquest any tenia un total de 11.777 habitants, mentres que enguany arriba a la xifra de 13.643, per tant, s'ha produït un augment de 1.866 nous veïns.

- Per clausurar les Festes del Desembarc, es va constituir a Calvià l'ASSOCIACIÓ CULTURAL-MUSICAL PERE JOSEP CAÑELLAS", descobrint en el mateix acte, una placa commemorativa a la casa on va néixer.

Durant el mateix acte de constitució, es va donar un present commemoratiu als familiars del músic.

Es va elegir una Junta Directiva que serà l'encarregada de començar a posar en funcionament aquesta associació, aquests són els seus membres:

- President: Josep Rubio Amengual.
- Vice-president: Catalina Barceló.
- Secretari: Joan Rubio Terrassa.
- Tresorer: Antònia Vicens Sanxo.
- Vocals: Joan Vidal Bonet.
Rosa Bauçà Alemany.
Miquel herrera Bastrana.

- Els primers caramulls de terra ja han comparegut a l'església. Són els primers moviments cap a la construcció de les Vivendes Socials.

COTORREIG

Pel qui ho sap tot:

"EN JOHNY PERROUCHE".

► Na Maria del Pilar García Plasencia

Fa primer de B.U.P. a l'Institut de Batxillerat d'Onda.

També li agrada el futbol, però és seguidora del Real Madrid.

Els al.lots alamanys, morenos, són de la seva preferència.

Ja que està una mica més lluny que els altres, li enviam una salutació especial.

► Cecilia Plasencia Venys.

Fa tercer de B.U.P. a La Salle. És aficionada al futbol, seguidora del Barça i el Calvià.

És justa contraposició al seu company de la mateixa pàgina: li agraden els al.lots morenos que no siguin benéits.

► En Jeroni Oliver Morey.

Estudia segon de B.U.P. a La Salle.

Els seus gusts són: al.lotes roses, espaguetis i tenis.

toca el clarinet a la Banda de Música de Calvià.

COMUNIDAD AUTÓNOMA DE LAS ISLAS BALEARES

DE LA REVISTA LLOSETA

EL COMTE D'AIAMANS

I ELS QUI ES VOLIEN CASAR

Quan a nostra vila de Lloseta els joves es volien casar, hi havia el bell costum de consultar i de demanar permís al Comte d'Aiamans i Baró de Lloseta. Hem dit bell costum allà on havíem de dir antic costum, i ja se sap que un costum arriba de ser una llei, acceptada pel poble i, també, assumida pels poders fàctics del moment. No podem jutjar. El que podem fer és aixecar acta notarial i explicar com passaven les coses i quines circumstàncies hi havia. L'investigador no jutja, l'investigador dóna a conèixer uns fets i unes realitats. L'investigador no pot interpretar la Història, puix aquesta té força suficient per lloar-se o criticar-se.

Tots sabem de la grossa influència dels Comtes dins nostre poble. Era una influència forta i mesella de contradiccions, acceptades pels habitants de nostra Lloseta. Per això és interessant fer aquesta regressió i contar, lleugerament, la influència dels llosetins que es volien casar i que es posaven amb total submissió als Comtes d'Aiamans. Si parlem d'ara en fa cent anys, que era comte D. Felip Pascual Togores, podem assegurar que minvà el seu poder temporal i alleugerí les imposicions envers els habitants de Lloseta. Si un parell de novis, una parella que es volgués casar, a l'hora de preparar tot el que fos necessari, acudia a la casa dels Senyors de Son Togores i li explicaven el cas. Li eien que es volien casar i que necessitaven el seu permís i una ajuda per dur endavant la barquera. El Comte no s'hi oposà mai. Els feia un petit

sermonet i llavors, davant notari, els dava un bocinet de terra perquè ell, el jovençà que es volia casar, començàs a fer-hi obra i enllestís una caseteta amb les mínimes condicions.

No pensem que els Comtes dassin molt. No ho hem de creure. Daven un bocinet de terra a la part del Puig i a les terres primes, i aquella parella havia de fer el casullhavia de fer el casull i donar unes quantitats als Senyors cada any. Es veuen casos en què els recentcasats han de donar dues gallines, dues dotzenes d'ous i seient al Comte cada vegada que aquest passàs per davant la caseta que havien construït. De totes maneres els Comtes no daven bon terreny de conrò, ans al contrari daven els retalls de les finques xereques i que no valien res de res. En són proves els casetons que estan a la part antiga de nostra vila, al Morell per exemple i pujant cap al Puig, carrer de Pastora.

Vist avui dia ens pareix una monstruositat de poder i de submissió. Vist amb les ulleres d'antany, la cosa canvia i els novells matrimonis tenien, a simple vista, una ajuda ràpida, però supeditada als desitjos dels Comtes, que mai per mai donaren res per res, com es veu a distints documents, notaries. Regalaren poc i exigiren molt. Avui, passats temps i fortunes i els Comtes abandonat Lloseta, ens donam compte que el món és equilibrador. Els Senyors daven, regalaven part del seu patrimoni. El Llosetins regalàvem el treball i la feina, amb sol i aigua, als Comtes, a canvi d'un raconet on fer el pobre niu i conrar la llocada.

Avui, quan és difícil conjugar un passat amb un present, voldríem donar un testimoni d'afecte a ambdues parts. Als Comtes per donar a la gent Llosetina una mica de feina per, com s'ha dit, fer el nieró; al Llosetins per ampliar aquest niu i convertir-lo amb la Lloseta d'avui, alegre i ufana. De totes maneres no podem deixar de pregonar que la gent humil s'havia guanyat, en doble, les gratificacions dels Comtes. Ho arribaven a pagar un grapat de vegades. Avui, acabatall el segle XX, ens pareix monstruós el

tarannà dels Comtes envers de Lloseta i dels Llosetins, però, com ja hem dit, la vida és compensatòria i l'actuació comtal fou decisòria pel nostre poble. Entre ells, els Senyors, i el poble, nosaltres, s'hi va fer una "entente cordiale" on les dues bandes estaven bé. El Senyor, Comte d'Aiamans i Baró de Lloseta, regalava una parcel·la, els recentcasats, construïen una asetona i ampliaven el seu conrò. Abdós estaven contents i alegres. El que passà fou que fuit el Comte de Lloseta, D. Marià Gual de Togores, Lloseta passà de ser una població anònima, a ser una població viva i feïnera, treballadora i fruïtera...

Seria cosa que els Comtes colapsassin un poc, o un molt, el progrés del poble? Podria ser veritat que la noblesa arrelada a Lloseta fos un "freno" pel progrés? Seria possible que aquells recentcasats anassin de bon cor a veure el Comte i aquest els donés una parcel·la, també de bon cor? Planetes de la vida! Antany els Comtes d'Aiamans i Barons de Lloseta, eren propietaris de lo bo; en repartiren una petita part, i l'altre la varen vendre. És positiu per Lloseta aquest botó històric de quan els qui festejaven anaven a veure al Comte i aquest els donés un petit bocí del seu terreny? Els qui es sentin historiadors poden contestar a la pregunta. Nosaltres, com a investigadors, ens quedam dins els llims de la foscuria de la història. Tan sols podem donar fe de que els joves que es volien casar, a nostra vila, havien de passar consulta als despatxos, ampulosos, dels Comtes d'Aiamans i Barons de Lloseta. Per ventura la raó no sia a cap extrem i sia al centre.

El Biel de Sa Posada.

Juguets Gual

C/. Mayor, 16

Tel. 67 01 90

Calvià - Mallorca

AQUELLS DIES

Recordes, Tomeu, quan anàvem a jugar als camps de l'església?

Això era els horabaixes, quan sortíem de repàs de la Rectoria. No feia falta ni tan sols dur la pilota perquè el capellà, Don Joan, ens deixava una de les que ell comprava per nosaltres. En tenia de tota casta: de futbol, de basket, de tennis, etc.

Els matins, durant tot l'estiu, tots els al.lots anàvem a classes de dibuix. Les donava el capellà mateix a unes sales de la Rectoria que destinava a aquestes feïnes. Si féiem bonda, alguns herabaixes posava pel·lícules i, si tan bons al.lots érem, ens duïa a la platja.

Si no tenies ganes d'anar a jugar als camps, podies quedar a les plantes baixes de la Rectoria per jugar amb els futbolins i els billars. Aplegàvem unes bones suades!, sort que hi havia aquella cisterna dins la clastra que tenia una aigua fresquíssima.

Nosaltres, que sempre ens queixàvem de D. Joan perquè tot el sant dia ens estava damunt, vàrem tenir molta sort. Els qui han ocupat el nostre lloc no han tengut tantes oportunitats.

Avui mateix m'han dit que Don Joan ja es troba molt cansat, no té ni xarrera.

Aquells dies, els dies de Don Joan, es varen anar apagant amb ell.

Rafel.

XISCO SALVÀ

REGIDOR RESPONSABLE DE VIES I OBRES

- Veïnats: Què compren Vies i Obres?

- X. Salvà: És una comissió ampla. Dins ella hi tenen cabuda els parcs i jardins, edificis municipals dins el seu manteniment, els carrers, les voravies, l'enllumenat i el seguiment de les obres fins que estan adjudicades.

- Veïnats: Quines feines s'estan fent, o estan en projecte, actualment?

- X. Salvà: Dins el pressupost d'enguany, amb les obres a punt de començar tenim 40 milions destinats a anar adobant la situació de l'enllumenat públic arreu del terme, en concret, pel poble de Calvià, hi ha el projecte definitiu de posar-hi faroles de tipus antic, com les de gas, que l'embelliran. Ja que estam parlant de llums, cal fer referència al de Nadal, l'any passat es va fer per primera vegada i per enguany està previst continuar-ho sempre millorant i subsanant els errors que hi poguéssim haver aquestes festes passades.

A nivell d'obres, hi ha dues partides de 18 milions, una per començar ja, destinada a posar capes de rodadura d'asfalt a diverses zones. Conjuntament a això, cal dir que s'arreglaran les voravies.

Dins l'aspecte de jardineria, ir que s'està acabant una plantació d'arbres variats, per un valor de 9 milions, a Santa Ponça, Palma Nova i Magaluf, zones autènticament necessitades en aquest aspecte. Per això, també s'està preparant una altra plantació de 1.500 o 2.000 altres arbres a tot el Terme, però especialment a les tres zones que ja indicava abans.

Després tenim un Enginyer Agrònom, calvianer per més senyes, n'Isidro Cañellas (d'es Pontet) que ens està fent un estudi de totes les zones verdes i arbres de les voravies a tot el Terme, per donar-ho a una empresa que durà el seu manteniment.

A Ses Quarterades, enrevoltant l'escola, es podrien fer dues zones verdes grosses, bé regades amb les aigües de la depuradora de Santa Ponça, o bé fent-ho amb llavors, referides a la flora de l'illa (garballons, pins, alzines, etc.)

La feina d'aquesta Comissió és importantíssima, el propòsit és fer tornar verd aquest Terme.

- Veïnats: Quina relació hi ha entre Vies i Obres i Urbanisme?

- X. Salvà: Vies i Obres està englobat dins Urbanisme. Hi ha un responsable directa per la meua comissió que és un enginyer i després tot un equip tècnic (arquitecte, enginyers industrials, etc.) Existeix una col·laboració amb Urbanisme.

- Veïnats: Quines diferències has trobat entre les dues legislatures municipals a les que has estat, i estàs, present?

- X. Salvà: Molt grossa, la primera era diferent en tots els sentits, inclús en el del pressupost. Vàrem començar amb un de 190 milions, i ara ja rondam els dos mil.

A part, la gent d'ara està més preparada, hi ha uns objectius diferents; els primers 4 anys es va tractar d'enfocar l'Ajuntament, mentres que els programes per aquests darers 4 eren de feina.

Ens trobàvem al primer Ajuntament democràtic després de 40 anys de dictadura i era natural que la gent no hi estàs massa forta.

- Veïnats: Dins la proepra legislatura pareix que es revisarà el P.G.O.U., quines suggerències hi aportaries pel poble de Calvià?

- X. Salvà: Es difícil dir-ho. Jo, particularment, el conservaria i li donaria caràcter de zona residencial, conservant el seu caràcter de poble en vistes a una població de 4 0 5 mil habitants.

Per aconseguir-los, e un principi, i a partir del nou Ajuntament, s'hauria d'estudiar cap on orientar el creixement, si cap a Ses Quarterades o entorn de la Casa Consistorial, per tornar-la deixar en el centre del poble.

- Veïnats: Què hi ha de les Viven-des Socials? Són positives?

- X. Salvà: Ja estan en marxa. Jo crec que sempre són positives, però s'ha d'estar alerta perquè si no es an en condicions poden espenyar l'estètica del poble. Ben fetes no hi haurà cap problema. Sense cap dubte potenciaran l'increment de població.

- Veïnats: No s'estarà transformant Calvià en un poble dormitori?

- X. Salvà: No ho crec. Hi ha un munt de coses que si faran que li donaran més vida: la residència de la 3ª edat, l'ajuntament nou, el poliesportiu, la plaça pública...

- Veïnats: Com està això de la plaça pública?

- X. Salvà: Ja està en capella. Supòs que dins enguany es posarà en marxa el projecte. ARa ja s'han comprat els terrenys que faltaven i com ja sabeu, a ella hi haurà la residència de la 3ª edat.

- Veïnats: Abans parlaves de les aigües de la depuradora de Santa Ponça, encara persisteix la idea de dur-les cap aquí dalt?

- X. Salvà: Hi ha hagut una mica de problema amb la comissió de regadors de Sa Porrassa perquè les volen totes per ells, però la veritat és que les ne sobra. S'hauria de posar en marxa el projecte dins qüestts mesos que queden per tenir l'aigua la primavera vinent. NO es pot tirar més aigua bruta a la mar.

Aquesta ha estat tota l'entrevista que hem tengut amb Francesc Salvà, en Xisco Sis, que ja va ser Regidor dins el primer Ajuntament democràtic.

Per ventura semblava que durant uns anys havia estat amagat, però ja haureu pogut comprovar que, fins ara, s'havia duit a terme la feina més ingrata, la que no es veu, la de fer projectes. Ara ve la millor, la de les realitzacions que tothom pot veure. Li desitjam a en Xisco tota mena de sorts dins aquesta darrera etapa municipal.

Manuel Suárez.

"la Casa"
a Calvià

COMESTIBLES

SIMÓ

Mayor, 50

CALVIA

COSES QUE NO M'AGRADEN,
PER TANT ME'N TORN A DORMIR

Los tranvías de mi pueblo,
los tranvías de mi pueblo,
los tranvías de mi pueblo,
en mi pueblo no hay tranvíaaaaas.

Però ningú ho diria amb les coes
que hem vist aquests dies.

Ara en serio. Això s'hauria d'or-
ganitzar per anys vinents. Suggesten-
cies, per exemple, posar un croupier
del Casino a la porta del Recaptador
repartint número per allò de que "Alea
Jacta est", i això sí, un bon servei
de bars i papereries ambulants.

... ..

Las iglesias de mi pueblo,
las iglesias de mi pueblo,
las iglesias de mi pueblo,
en mi pueblo si hay iglesiaaaaa.

I amb un refrit d'estils, segons
en Pere Morey, que culminen amb un
detall del més genuí estil imperial:

"José Antonio Primo de Rivera".

... ..

La playa de mi pueblo,
la playa de mi pueblo,
la playa de mi pueblo,
en mi pueblo no hay playaaaaa.

A no ser que fotin arena devora
el brollador, no s'entén lo de Costa
de Calvià.

Rufus T. Firefly

alies'

El Comte Cràpula

llegiu

Veïnats
del terme de Calvià

**Papeleria
& Kiosco**

C/ Mayor

CALVIA

**Ultramarinos MIR y
Pescados Puerto de
Pollensa**

Tel. 67 02 06

C/ Ca Na Caca, 4.

CALVIA

**CARPINTERIA
CALVIA**

Hnos. INSERTE

C/. TRANSFORMADOR, S/N - TEL.

CALVIA - MALLORCA

JOAN SALVA

construccions

calvià

NO HO TROBES... BERNAT?

Estimat Bernat: La plorera nua cordes al meu coll i els meus ulls humits a totes hores contemplen la teva imatge present dins el meu cor.

Tenc el cos tremolós perquè la música que tant t'agradava ara sona al meu entorn i tot ho canvia. Pareix que d'un moment a l'altra has de aparèixer per la porta rompent l'ordre i la quietud de la casa. La teva vida que entrava per la porta canviant-ho tot ja no hi és, i això fa que la casa, la teva casa, sia un poc més morta cada dia que el temps hi passa.

Enyor la teva presència, Bernat. Com si fos mitja solament, sent que em manca l'altra meitat que m'impulsava per aixecar-me, caminar, fer les feines; només el meu cap bull més que mai recordant els dies i els anys que Déu me donà de ventura de la teva mà.

Saps, Bernat, el que ens han portat a Calvià? Jo t'ho diré:

L'altre dia, quan arribava de Ciutat en el cotxe del nostre fill petit (de fer-me un anàlisi per veure d'on me vé aquesta laxitud que darrerament arroseg) ho férem per la carretera antiga, i en arribar al primer cantó un bigalot platejat ferí la meva vista per el conjunt desastrós que la seva presència feia amb la Capelleta.

Aquesta és: Arquitectura, pedra vella, història, oració, enredadera florida, recolliment, pau; en definitiva hermosura plaentera. I al seu costat: Bigalot de ferro platejat lluent destinat a fems. Amb el temps: Brutor, mosques, virones, pudor.

Sens dubtes no estan fets la Capelleta i el contenidor per a estar una al costat de l'altra.

Seguirem pel carrer major i en arribar al pou torn veure un altre trasto d'aquells de ferro platejat

al seu davant, rompent la imatge estètica del lloc. El pou de sempre, net, tranquil, acompanyat de baladres, pericos o mentiders florits fins a aquell dia.

I no te'n parl del que vérem al costat de l'Església. Sort que a n'aquest darrer no l'il.luminen els focos que l'il.luminen a ella.

Està vist que la modernitat i jo no casam.

Crec que la intenció dels que han disposat aquesta mida de neteja ho han fet perquè no ens sentiguem de menys amb els altres veïnats de la costa, on hi ha aquelles torres de vivendes i aquells caramulls de bosses de fems pels carrers. No deuen voler que ens queixem de que tot el bo se'n va a les voreres que són les que donen els doblers. També deuen voler estalviar a les dones la feina d'agranar les petites brutors que de vegades ocasionen els cans i moixos amb els fems, però que totes dil.ligents s'afanyen a llevar. Si aquesta era la intenció és de tenir en compte, però si és que volen igualar a tot el terme, crec, dins la meva mentalitat estreta de dona vella de poble, que les nostres necessitats són diferents perquè l'entorn i circumstàncies també ho són.

Els hauries de veure, Bernat, i els haurem de veure i sofrir, Bernat.

Darrerament havia sentit que el president de la comissió de turisme del nostre Ajuntament pensa que s'ha de fer un itinerari interessant disn Calvià poble, per a dur turistes a que coneguin l'interior (se suposa que es diferencia de la Costa). No crec que els ulls dels turistes trobin harmoniós aquests conjunts arquitectònics històrics-femeters que s'han creat recentment.

No ho trobes, Bernat?

A.V. Calvià, tardor 86

Un dissabte qualsevol i dins el Bar Nou d'Es Capdellà ens presentaren en Domingo Sastre, que d'entre moltes coses bones en té que és lector i subscritor de la nostra Revista (per cert, Domingo, la quota la va fer efectiva a n'En Manolo dins el Bar Central de Ciutat) i ens va suggerir de fer la xerrada amb el que és President de l'Associació de la Tercera Edat d'Es Capdellà, de la qual ell, en Domingo, és el secretari. Aquest personatge és En Joan Bujosa Simó, En Joan Carrestí de mal nom.

Calvianer i germà de llet de la mare de la companyera Biela.

Com tot al·lot de la seva generació, o al manco la immensa majoria, va estodiar a l'escola primària i res més.

Fent una substitució en el seu germà Toni, a l'Hotel Cas Català (ara Maricel) va enfocar la seva vocació professional de cap a una carrera que va tenir el seu cim a les cuines dels famosos i luxosos hotels de la cadena Intercontinental a Sudamèrica. I el seu darrer càrrec, en l'àmbit familiar, en el llençament de l'actual restaurant Portitxol devers l'any 1.970.

Quan aquí les coses anaven bastant magres dos capdellaners li feren gola per anar a provar sort a l'Uruguai. I de veres que li va anar bé, quan aquí, a l'Illa, fent feina home i dona la qüestió econòmica era justa, allà fent feina ell tot sol va poder fer-se una vivenda en un sol any.

I de començar essent pintxe de cuina, passà, en menys de 4 anys, a ésser pràmer "chef". Hi ha d'haver voluntat i saber.

Xerrades

L'Hotel Victoria-Plaza, que així es deia, a Montivideu, era el lloc adequat per rebre part del Govern de l'Uruguai a les personalitats estrangeres, així va conèixer En Craxi, president d'Itàlia, En Degaulle de França, N'Eisenhauer i En Nixon nordamericans. per l'altra següent, era l'hotel més important de la ciutat, i també hi recalaven els artistes de moda. I com era costum, els grans personatges en haver rebut el gran apat, anaven a saludar als qui havien contribuït a confeccionar l'"àgape". En Joan va estrènyer moltes de mans famoses.

Un d'aquests dinars va donar ocasió a un mal entès, que no va passar a majors, però és un poc més que una anècdota. Així, a l'apat d'En Betino Craxi, en Joan va fer una suprema que li va donar el nom d'una petita illa de la badia de Montivideu, i els ingredients eren pollastre i "langostino", una de les comensals, que era la dona d'un embaixador, volgué la recepta per donar-la a ca seva, i es va citar amb En Joan a la porta de sortida del personal, com que el nostre interlocutor no la coneixia, en sortir va veure una dona molt ben vestida i no va dubtar que fos l'embaixadora, per la qual cosa se li acostà i va començar a parlar amb ella, resultà que era la dona d'un altre treballador de l'hotel que quan va veure que estava amb un home es va enfadar, però la qüestió es va aclarir quan va aprèixer la vertadera embaixadora.

Un dels motius de retornar a Mallorca va esser per la salut, ja que l'any 1.957 va sofrir una operació d'estómac amb la qual li extirparen amb la totalitat el bisbe, i li substituïren aquest per l'intestí (els budells primers) que en el seu inici li fa la funció del bisbe, o sigui que la capacitat del seu estómac és molt reduïda i ha de menjar sovint en poques quantitats. Tot això degut a úlceres. D'esser un home gras, es va aprimar bastant com el veieu a les fotos. Aquest operació feta va ser gràcies a la sort de trobar un Professor de l'Universitat de Montevideo que era una eminència en el tema i en va saber sortir, perquè dins la professió metge, en general, aquesta tècnica era desconeguda, juntar

els budells amb l'esòfag. El nom d'aquest professor és García Capurro i no fa molt que quan en Joan i Na Margalida anaren a l'Uruguai el visitaren i va estar molt content, i recorda molt bé l'operació, encara als seus 80 anys.

Com hem vist, devers l'any 1.970 va tornar a Mallorca, després de rebutjar substancials ofrenes de part d'aquesta companyia americana filial de la Panam d'aviació.

El seu germà Toni havia comprat l'hotel del Portitxol i li va oferir fer feina junt i així ho feren, i el restaurant va iniciar la seva escalada en popularitat i qualitat, es va fer l'ampliació que enrevolta la piscina, mentre en Joan era cap de cuina. Abans de l'edat de jubilació va haver de deixar forçosament la feina per una anèmia que l'afectà.

Ara diu que no cuina llevat de qualche ocasió que va a donar una mà al Portitxol i res més. No vàrem conseguir que ens digués quin era el seu plat preferit. I que algun receptari seu propi el va donar a una neboda seva.

Encara, i malgrat no poder pegar les panxades de que es suposa gaudeixen els cuiners, no ha perdut mai el paladar per combinar viandes i fer menjars nous.

Ara fa menys de tres mesos, posaren fil a l'agulla per l'Associació de la 3ª Edat a Capdellà i ja s'han entrevistat amb les primeres autoritats locals i autonòmiques, ja han organitzat una excursió i són més d'un centenar de socis. De moment a tots els organismes oficials els han rebut molt bé i els hi han donat moltes esperances de col.laboració.

Naturalment que des de la Revista els recolçam amb el nostre petit pes. Gràcies Joan.

Joan Rubio i Biela Quetgles.

El camp de la vergonya

Fins ara, amics, hem anat de berbes i mos n'hem fotut del món i de la bolla però avui, i sense que servesqui de precedent, m'hauré de posar seriós per una estoneta, i és que em veig obligat a recordar un dels molts actes vergonyosos de la nostra història, potser el que més, i al que no arrib a trobar cap explicació: em referesc a la batalla de Peguera, que tingué lloc aquí mateix el 25 de Maig de 1343 (diumenge, potser va ser per això que els mallorquins anaren tan roncercs). Tothom parla de la batalla de Lluçmajor, on morí el darrer rei de Mallorca al cap d'un exèrcit de mercenaris, però va ser entre aquests pinars que els mallorquins perdérem el dret moral a la nostra independència com a regne, quan abandonàrem a un rei que podia ser més o menys capaç, llest com un llonzi o tan beneit que es posàs la corona amb les punxes cap avall, però al manco era el NOSTRE rei. Em referesc a Jaume III, casat amb la germana de Pere IV d'Aragó, àlies el Cerimoniós, àlies el Punyaleit, que volia reunificar la totalitat del regne que havia format el seu tresavi Jaume I i aquest va dividir per tal d'aconcentrar la seva darrera esposa, Violant d'Hungria.

I tot allò que Pere tenia d'habilitat i càlcul ho tenia Jaume d'arrauxat i temerari, i es va deixar embolicar en una sèrie de maniobres diplomàtiques que el feren perdre, un darrera l'altre, tots els seus amics: des de Felip VI de França a Eduard III d'Anglaterra, seguint pel seu cunyat Pere (bé, aquest no va estar mai al seu costat, encara que ho fes veure quan li convenia) i acabant pel poble de les Illes, alienat pel fet de que la major part dels alts càrrecs fossin atorgats a nobles del Rosselló, la qual cosa aprofità Pere en favor seu, fent una campanya de guerra psicològica abans de moure un sol soldat. Efectivament: per entremig del mercader mallorquí Beltran Roig, enviat a negociar amb el rei Pere IV per l'oligarquia mercantil illenca, confirmà que respectaria totes

les franqueses del regne i assegurà que tots els batles, veguers i oficials serien nadius i que no podrien exercir el càrrec més de dos anys seguits, i a més, perdonava per endavant a tots els que, per quedar bé, haguessin de prendre les armes contra ell. Sabent tot això un s'explica un poc millor l'estrany desenvolupament de la batalla.

La crònica de les diferents astúcies i excuses que va anar acumulant Pere IV per justificar de qualque manera la invasió recorda aquella fàbula de Lafontaine sobre "els motius del llop", i li encén la sang a un lector illenc, encara que un lector neutral ho deu trobar tan divertit com una partida d'escacs (Just és que en aquell cas els mallorquins jugàvem amb les peces negres).

L'excusa definitiva fou que Jaume III havia fet encunyar moneda d'argent al la seca de Perpinyà, una cosa expressament prohibida al testament de Jaume I. En Pere cità judicialment a Jaume a Barcelona i la cosa rutllà tan malament que aquest hagué de partir literalment corrensos, deixant a sa dona, la reina Constança, amb el germà d'ella.

Estret de tots els costats, Jaume III va vendre a preu de barrisc unes terres a Llates, a prop de Mompeller, per poder equipar millor l'exèrcit: 300 cavallers i 15.000 peoners, i es disposà a la defensa. Pel que es veu, els dos havien llegit la crònica del rei En Jaume I, i arribaren a la conclusió que el lloc ideal per al desembarc seria el nostre terme.

I és curiós veure com el rei Pere seguí casi exactament el rumb de Jaume I, perquè fins i tot féu una breu aturada a la Palomera, on també tengué el primer contacte amb els illencs. Però així com el Conqueridor hi rebé bones notícies per part del giracassagues de Ali (que li anuncià la victòria i tot això) els emisaris d'en Pere reberen tres trets de ballesta, que tanmateix no feriren a ningú.

Poc després discutí amb el seu almirall Pere de Montcada a on convenia més desembarcar, si a Santa Ponça com Jaume I, a Sa Porrassa com Don Ladrón o a Peguera, com li aconsellà Miquel Pérez Sabata, perquè allà hi feia més bon treure els cavalls dels uixers, unes naus de càrrega.

Jaume III havia distribuït les tropes entre Santa Ponça i el Cap Andritxol, una línia massa llarga com per poder resistir una pressió forta a qualsevol dels seus punts, de manera que en principi qualsevol lloc era bo per al desembarc, però llavors Pere IV sabé que el seu cunyat havia muntat el campament a Santa Ponça, i en conseqüència va establir un pla estratègic molt ben pensat: quatre galeres, comandades per Felip i Joan de Boil, feren com que desembarcar a Santa Ponça, mentre que ell dividia la resta de

l'armada en tres cossos: ell, amb quatre galeres, escollí el lloc més arriscat, la costa del cap Andritxol (calcul que devers Cala Fornells), Pere de Montcada amb catorze, a Peguera mateix, i el seu fill Pere a la Platja dels Morts amb dasset, mentre que les naus de transport restaven al mig de la badia, perquè no es podien atracar a bastament a la vorera. Llavors decidiren quins cavallers i almogàvers anirien en la primera onada, "car tots no podien caber en les galeres e en les barques de penescal de les naus tiraren-se los cabells e les barbes, e feien gran dol per tal com no podien venir als afers ab rós". Pel que es veu, la moral era prou alta, just com al camp mallorquí, que quan veren els temibles almogàvers arrencaren a córrer

tan de pressa que quan els de les QUATRE galeres arribaren al campament del rei trobaren taula posada "e los cofres ab la sua capella e alguna vaixela e joies e diverses arneses, preneren-s'ho tot".

Mentres tant, el rei Pere en persona tenia un arrap "ab los hòmens de peu e de cavall qui eren en la muntanya, qui ens combatien amb llances, dards e ballestes e pedres e grans cantals". Molt aferrissada no degué ser la resistència, perquè tot i que tenien el terreny a favor seu, al poc temps el rei era dalt de tot del putxet, i això que "tan fort e tan rosta era la roca de la muntanya que a penes ne podia hom pujar ne ens hi podiem hi tenir". I conta el rei Pere a sa crònica, de la que prenim totes aquestes cites literals, un detall molt significatiu: "E hagueren set e beguem aquí de un

vi que es trobà en un odre que hi havien lleixat los de Mallorques... però enans n'haviem fet fer tast que en beguéssen". De manera que jo ja me veig l'escena:

"Rei: Uep, una bota, visca, duis-la cap aquí!... Hummm, ara que me revé, beveu vos primer, capità, no sia cosa que el vi estigui emmetzinat.

Capità: Sergent! El rei vos convida a beure.

Sergent: Caporal! Beveu d'aquest vi, és una ordre!

Caporal: Recluta Galceràn, tastau d'aquest vi!

Recluta: Jo, es que... tenc el fetge fotut i...

Caporal: BEVEU, he dit!

Recluta: Bé, morir màrtir, morir fàrtir... glec, glec, glec, MMM, boníssim!

Capora: Te trobes bé?

Recluta: HIPS! Beniffffim, venga'n un poc mefff!

Caporal: Daça, el comprovaré jo... Uauuu, cosa fina! Fergent, aquí té el vi.

Sergent: Vegem, vegem, no me'n fii gaire d'aquests dos... sluuurp!

Capità: Quin informe me dona sobre el vi, sergent?

Sergent: Ho pot beure tranquil, 'no està emma...emmmetxi... emmetzinat... ROOT! Ui, perdoni.

Capità: Aquests bergants... qualsevol se'n refia d'aquesta colla de bandarres, vaig a veure i beure... Nyammm, vaja una malvasia més guai! Senyor Rei: hem analittxat aquest fi i se'l pot feure amb tota fonfianfa.

Rei: Molt bé, venga l'ordre... aquests cabroooooons, el s'han fotut tot!! Estau tots arrestats per embriaguesa durant el servei!!"

La qüestió és que al final de la "batalla" les tropes de Pere IV sols havien tengut UNA BAIXA (degué llenegar amb una cagarada que amollà qualcú dels que fugien) la qual cosa demostra la convicció amb que els mallorquins defensaren la seva independència... que potser veien com una dependència d'un rei que es passava més temps al Rosselló que a les Illes i els fiblava a impostos. Això podria explicar el rebement apoteòsic que Ciutat li donà a l'usurpador pocs dies més tard, el 31 de Maig. (La crònica ho descriu amb tal esment, fins i tot el vestuari, que casi sembla un reportatge a l'HOLA).

Mentres tant, Jaume III es refugia-va al niu d'àligues del Castell del Rei de Pollença, on encara resistiria tres mesos més. Quan, sis anys més tard, tornà a posar peu a l'illa, gairebé tothom "passà" d'ell i el malanat es féu tallar el cap al Camp de la Vergonya nº 2, vora Lluçmajor. I és que els mallorquins som uns nins malcriats que no ens mereixem la sort que tenim, que de tan dolça i bella ens avicia i afebleix, com una mare massa bona. I ara i tot, en lloc d'afanyar-nos en recobrar les nostres senyes de identitat, començant per l'idioma -contaminat- seguint per l'economia -colonial- i el territori -el més Balearitzat del planeta- tenim l'espectacle tristíssim i grotesc d'un parlament que es gatinya com un corral de moixos, i una dotzena comptada -sempre són els mateixos- que sembren la discòrdia amb les seves bajanades sobre "l'idioma mallorquí", volguint saber més ells que els filòlegs de tot el món. Segur que tota aquesta colla del Sentro Cultural Mallorquí (que sol escriure en castellà) quan tenen un fill malalt el duen a un enginyer industrial en lloc de a un metge.

*Barques de panescalm, segons el Diccionari Alcover-Moll = Barca ràpida, de molts de rem, que solia estar al servei d'una nau o altre vaixell gran, per a transportar passatgers o càrrega d'aquest a terra... Vé del grec poliscałmos: de molts de rem.

PUNTUALITZACIÓ

L'altre diassa, 20 de Setembre, vaig veure Sa Capelleta oberta, amb un grup de senyores que l'endiumenjaven per al tradicional rosari del sendemà. Les vaig escometre per tal de poder mirar el quadre de de prim compte, però quan saberen qui era jo una d'elles se'm cuidà a menjar a picades, per diversos greuges i inexactituds, que vaig a esmenar a continuació, agraint-lis la informació, sobre tot a la encantadora i gentil filla del Metge Juaneda, molt correcta i educada; amb classe, vaja. La senyora més major -per mi era tia seva- no hi devia sentir gaire bé, perquè no m'escoltà de res, just xerrava ella, i pel que es veu l'edat li havia esmussat una mica el sentit de l'humor. Però Déu me'n guard de criticar una persona major, ja veurem com seré jo al segle qui vé! Heus aquí les puntualitzacions:

- La torre de Ca'l metge Juaneda no és de devers el 30, com m'havien dit i jo vaig reproduir, sinó de 1908, una data que me quadra més, perquè la fa contemporànea del Triquet, el Bar Cuba o Ca'n Corbella de Cort, a Ciutat, edificis tots aquests de gust mohgrebí.

- Pel que fa a la planta trepadora que creix ran de la capelleta, la tia em va fer veure que no és cap eura, sinó una bouganvillea spectabilis, una nictaginàcea amb el periant compost per tres bràctees petal·loids, ovari monocarpelar amb un sol seminal, de fruit sec i indehiscent. Fou introduïda a Europa a les acaballes del XVIII i deu el seu nom a l'explorador francès Louis Antoine de Bougainville (1729-1811).

- Damunt del portal hi ha una placa de fusta amb un Sant Joan molt erosionat per la serena, però que encara es reconeix.

- La senyora de més edat considerava una ofensa personal que jo tingués en menys l'ESTIL de l'església de Calvià, un refrit de "neos". Per donar-li gust reconeixeré que és tan grossa com una Seu, com ella diu, però insis-tesc en que el seu mèrit arquitectònic és bastant fluixet: sembla un temple romànic dissenyat per un astigmàtic. La Capelleta m'emociona molt més, té molt més esperit, i fins i tot l'església des Capdellà té més mèrit, perquè al manco és creativa. Ara, que si a qualcú no li agrada, no té més que esperar una estoneta: per simple extrapolació estadística podem preveure que qualsevol dia d'aquests li caurà un aeròlit a damunt o una cosa així, seguint la tradició. **P.MOREY**

FOTO ESTUDIO

Cl. Sar Rosenda - Calvià

BODAS

BAUTIZOS

COMUNIONES

✱

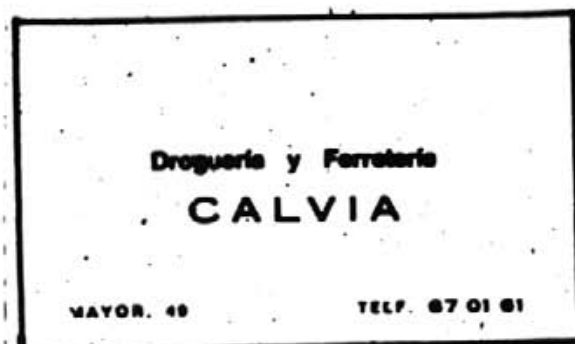
RENOBLES

Cl. Mayor. 27 Tel: 670464

LA ESCUELA TALLER DE BELLAS ARTES

Abre inscripciones para los cursos 86/87 el 1 de octubre en el Club de Hielo, Palma Nova (Calvià), de 10 a 12 horas y de 16 a 18 horas. Informes: teléfono 68 08 14

El passat dia 25 d'agost tres amigues de Calvià, pertanyents a l'Escola municipal de dansa, partirem amb Na Maria Rosa i En Federico cap a París. Començarem el nostre viatge en vaixell cap a Barcelona i d'allà a la frontera francesa amb tren. Ja dinarem a França i volíem anar a la platja (quina il·lusió, aigua francesa) però ens vàrem haver de conformar amb la pluja que mos va banyar. Sopàrem dejorn i tornàrem

agafar un tren cap a París. Visquérem la novetat de les lliteres damunt rodes.

Arribades a la gran estació ja sentírem dins nosaltres l'esperit d'una gran ciutat. Agafàrem metro i arribàrem a l'apartament que Na Mª Rosa i En Federico tenen a París, al barri de Montmartre; després d'instalar-nos i proveir-nos de queviures ens disposàrem a recórrer la que diuen "Ciudad Luz".

Durant la nostra estança visitàrem com no, el Camp de Marte, la Torre Eiffel (fins al segon pis, ja que feia brisa i no pujàrem a dalt de tot), el Louvre on vèrem la famosa Gioconda que amb la seva mirada ens impresionà, la illa de la Ciutat, amb Notre Dame i el Palau de Justícia, els Camps Eliseus, el Palau de L'Opera on damunt el seu escenari hi caben 400 persones, El Centre Pompidou, la Plaça de la Concòrdia, el Palau de Versailles amb els seus inacabables jardins i les eves "casetes", la Tomba de Napoleon a l'Hotel dels Invàlids, la Magdalena, el barri famós de Montmartre amb els seus pintors i la basílica del Sagrat Cor, l'Arc de Triomf. També visitàrem els mostradors de les més famoses botigues de moda de París (no més miràrem) que estan als Grans Boulevards.

A tots aquests descobriments hi hem de sumar la cuina francesa, l'espectacle de la gran quantitat de gent que es mou dins aquella enorme ciutat, l'experiència de conviure tres amigues riguent continuament les novetats socials i tecnològiques que vèrem.

Retornàrem a Mallorca el dia 19 de Setembre.

Agraïm totes tres a Na Maria Rosa i a n'En Federico l'amabilitat de proporcionar-nos aquesta vivència que estarà en el nostre record per a sempre.

Gràcies.

Marga, Mª Eugènia i Luisa.

Calvià, Octubre de 1.986.

S'altra vegada vos xerràvem dels infants i el foc. Avui podem dir que en tornàrem a parlar-ne. Perquè hi ha gent que quan sent dir que un amic seu ha anat al psicòleg, tot d'una es pensa que està "bollat". No vegis tu si per qualsevol disgust aquesta persona passa una mala temporada i li diuen que podria anar a un psicòleg, tot d'una respon que de cap manera. El mateix passa amb bastants de pares, el seu fill no és beneit o al seu fill no li passa res. Sol ser la resposta al mestre que li recomana la visita al psicòleg. Quan ja n'hi ha i el mestre diu al pare o a la mare que el psicòleg vol parlar amb ells, hi ha pares que dibuixen un rostre d'estupefacció, de preocupació. En fi, és com si anomenassin al mateix barrufet a punt de comparèixer amb una bona força darrera unes flamerades ben vermelles. L'angoixa que pot crear aquesta paraula, "psicòleg", és molt més gran que la del dentista, cirurgia, pediatra. És natural, el nostre cos té uns límits definits, sabem que quan ens diuen que tenim l'estómac fotut és l'estómac i ho una altra cosa. Tots sabem més o manco on es troba. Si mos rompen un braç, sabem quin és el braç que ens han d'enguixar. De fet, encara quan es tracta ja de "nirvis", parlem del cap. LO psicològic és una dimensió que va més enllà del cos, no té límits, és això el que ens asusta, enfrontar-

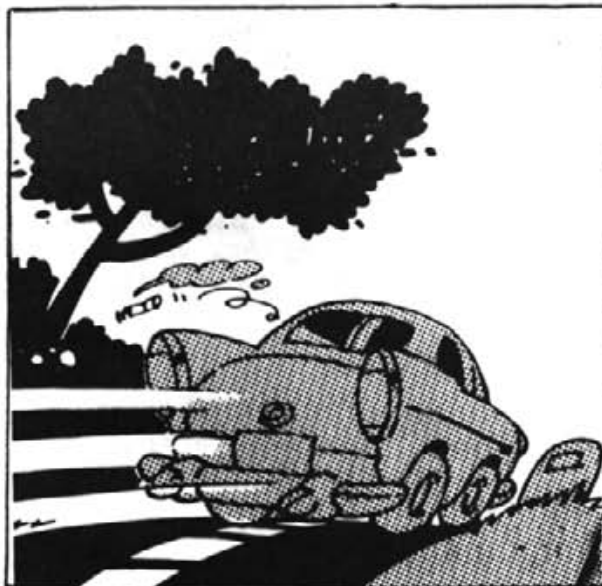
nos a alguna cosa sense límits, i dependre de persones, els/les psicòlegs/gues que poden apoderar-se d'aquesta dimensió al temps tan nostra però tan desconeguda. Sembla bruixeria de vegades. Les coses tan complicades que diuen. Si et miren i t'escolten ja saben tot d'una com ets, és com si poguessin veure la teva ànima. Tot això es tradueix en: abandonaments dels pares en el procés de reeducació dels infants, demandes de curació immediata, incomparència de pares davant la petició d'entrevista, etc.

La nostra és una feina adreçada a millorar les condicions d'aprenentatge dels infants i de la mateixa escola, tenim unes eines de treball que anam complementant segons la situació: l'observació del que passa a l'aula, el diàleg amb els mestres, el diàleg amb els pares, el diàleg amb els infants, les proves psicològiques (els tests) ... No prenem cap decisió sense haver-les utilitzades a totes. Oferim la nostra opinió perquè els interessats puguin, lliurement, acceptar o no el camí que oferim. I com hem dit abans, no som bruixots, som persones interessades, des dels seus coneixements en la millora de les condicions de vida de la comunitat.

Equip Psicopedagògic.

Antoni Fuster: Psicòleg.

Dolors Talens: Pedagoga.

Circulant per carretera, mirau prim amb el foc

Si sou fumador, no tireu mai un misto encès o una llosca per la finestra de l'automòbil. Fàcilment podrieu provocar un incendi forestal. Pensau que per calar foc basta molt poc i que els mals ocasionats no tenen remei més que a força de temps.

Amb el foc, hem de mirar prim.

Evitem els incendis forestals

CONSELL INSULAR
DE MALLORCA
SERPREISAL

Mallorca
cada dia més

DE LA REVISTA PÒRTULA

Per En Joanet a l'Onso.

MALLORQUINS O MADRI-MALLORQUINS?

Durant el mes d'agost solen jugar-se molts de partits de futbol de caire amistós. Un d'ells es va jugar al camp de Lluís Sitjar (no sé si escriure campo del Luis Sitjar, ja que aquesta va ser la sensació que em va dar l'esmentat partit).

En primer lloc dir que el que jugava era el Reial Club Esportiu Mallorca que era l'equip local, l'altre el Reial Madrid, equip de la capital de l'estat. Lo que va succeir va ésser vergonyós i als mallorquins que de veritat estimam la nostra terra mos hauria de caure la cara de vergonya: un espectacle com elq ue es va presenciar el dia 15 d'agost és totalment denigrant.

Què va passar? Idò lo únic que va passar és que l'equip visitant pareixia que era el Reial Mallorca, ja que foren molts els mallorquins que, amb banderes blanques, es dedicaren a animar i festejar els gols de l'equip peninsular. I lo greu del cas no és que s'animàs pel mal joc de l'equip mallorquí, sinó que els ànims i aplaudiments per a un equip que no era de les nostres illes els sortien del cor. Davant això cal demanar-se si hi ha dos tipus de mallorquins: aquells que tenen una cultura pròpia i una llengua distinta del castellà, i aquells que ho volen ésser però resulten madri-mallorquins, que xerren un castellà traduït i diuen amèn a tot lo que ve de Madrid.

Com a mallorquí vaig sentir vergonya en aquells moments de lo que feien altres mallorquins. I lo més greu del cas és que molts d'ells escriuen sovint damunt el diari en cartes al director, demanant la defensa de la nostra llengua i cultura, això sí EN CASTELLÀ. Davant això només cal repetir la pregunta, ls que van a veure el Mallorca són MALLORQUINS O MADRIMALLORQUINS?

premsa forana

Amb "EL MÉDICO DE SU HONRA" ha començat la temporada teatral a Palma.

Enguany a Ciutat han estat primerencs. El passat dia 21, suposa que per causes inherents a la programació itinerant de la companyia, tingué lloc l'inici de la temporada teatral. I a tenir lloc al Principal amb el primer muntatge realitzat per la novella "Compañía Nacional de Teatro Clásico" que dirigeix Adolfo Marsillach, depenent del Ministeri de Cultura del Govern Central. Ens hem d'alegrar de la creació d'aquesta companyia per quant farà possible -almenys aquest és el seu objectiu- la recuperació d'aquell teatre tan arrelat en les nostres tradicions més caracteritzades i que són una imatge fidel de la nostra pròpia història com a poble. Noms com Lope, Tirso, Calderón, Cervantes, per citar-ne tan sols uns quants, ens faran revivre o recordar aquells arguments que tan encertadament saberen aixecar damunt els escenaris.

Per començar aquesta singladura s'ha elegit un clàssic realment significatiu. Tal vegada no sigui el més apropiat -això ens duria a un anàlisi massa complexe-, però hem de constatar que és ben representatiu del teatre que s'intenta recuperar. "El médico de su honra" és un drama -quasi millor seria parlar de tragèdia- en el qual es reflexa el concepte de l'honor sense entrar en judicis de cap classe. En alguns moments l'obra està alleugerada amb unes quantes pinzellades d'humor ben aconseguit, la qual cosa li dona naturalment una atracció destijada que del contrari es convertiria en una obra massa densa i feixuga. El desenvolupament ho és feixuc, i això és un defecte, tant del text com del muntatge. S'hauria d'haver acurçat el trajecte final, que hom ja endevina i sospita.

Malgrat tot es tracta d'un muntatge de gran qualitat en el que la direcció escènica i l'escenografia destaquen. També cal destacar la interpretació que fa José Luis Pellicena com a personatge principal i el secundari i difícil de Francisco Portes.

Esperem veure noves aportacions de la companyia.

JOAN GUASP=

EN POQUES PARAULES

DEU ANYS DE CURSOS MUSICALS

Enguany s'acompleix el desè aniversari d'ençà que s'iniciaren els Cursos de Direcció Coral i Pedagogia Musical. Aquesta commemoració s'ajunta a altres que també es celebren en el nostre àmbit: la desena Setmana de Música de Felanitx, els vint-i-cinc anys del Festival de Pollença, el trentè aniversari de l'establiment de les JJ. MM. a Ciutat, els vint anys tant de la Capella Mallorquina com dels Nins Cantaires de Sant Francesc i, encara, la desena setmana dels Orgues de Mallorca. També és un any prolífic en celebracions personals: als nostres Antoni Sanxo, Joaquim Sanxo, Andreu parera i Miquel Capllonch hem d'unir els noms de: Respighi, Mahler, Liszt, Weber, Delibes, Kuhlau, Caldara, Pergolesi, Porpora, Marcello, Victoria, Gabrielli, Peri i Philippe de Vitry, per citar els més coneguts.

Està ben clar que aquest també podria haver tengut l'anomenament explícit d'"Any Europeu de la Música" si no fos que entre el gloriós triple centenari de l'any passat hi sobresortia la figura cabdal de Joan Sebastià Bach.

Centrem-nos, però, en el cas d'ara: Els Cursos. Vull repetir les paraules que diu el poeta:

"No és pobra, ni petita, la campana, quan té ressonàncies..."

I aquesta campana en té, de ressonàncies. Amb la d'enguany seran deu les batallonades que haurà escampat pel món i el seu ressò l'hem de cercar no únicament en els actes que es duen a terme a La Porciúncula de S'Arenal, no únicament dins les classes estivals sota la sufocant calor. El fruit efectiu d'aquests anys i d'aquesta feina el trobarem escampat arreu de Mallorca: el trobarem en els nombrosos cors formats arreu d'aquest cursos, en la preparació assolida per molts dels seus directors, en la tècnica aportada als seus cantaires, en la renovació constant que s'ha fet del repertori coral, en la tasca que han pogut desenvolupar multitud de mestres dins la seva escola... No, no és petita la campana... el poeta no ho escriví de bades.

I encara hem d'afegir dues realitzacions més estables i de superior infraestructura: el sorgiment, arran d'aquests cursos, del moviment de corals infantils i la seva catalització en federació; i, finalment, la creació de l'Escola de Pedagogia Musical, que mantén viu durant tot l'any l'esperit dels ensenyaments impartits durant la setmana d'estiu.

Tenint en compte tots els elements exposats podreu abastar un poc millor fins on arriba la ressonància d'aquesta bona campana. No s'ha equivocat, el poeta... són deu anys ben aprofitats!

Biel Massot i Muntaner

Agost del 86

BAUZA

★ ELECTRODOMESTICOS

★ JUGUETES

★ OBJETOS DE REGALO

C/ Mayor, 34

CALVIA

EL RACÓ D'EN PERE JOSEP CAÑELLAS

El prop passat dia 14 de Setembre tengué lloc la presentació en societat de la nova associació de caire musical-cultural que s'ha format a la Vila.

Els objectius primordials són ls de la promoció i creació de totes les manifestacions musicals, o sigui, escola de música, banda de música, conjunts musicals, balls, colles d'instruments, conferències, actuacions.

Coincidint en la presentació es va publicar un llibre editat exclusivament per l'ocasió que ens diu qui era Mossen pere Josep i quina va esser la seva obra. Aquest llibre es va repartir gratuïtament entre els assistents. Si hi ha qualcú que estigui interessat en tenir-lo, no ha de fer res més que posar-se en contacte amb "VEÏNATS",

que tan amablement ens cedeix aquest racó, com escrivint a l'Associació que té l'adreça a "Ca'n Verger". C/ Major.

Els que formam l'associació som calvianers i qualche amic de Ciutat o fins i tot de més lluny, però no necessàriament ens sabem la solfa ni tan sols ens obliguen a tocar un instrument com no sigui les campanilles, tan sols ens fa il·lusió la idea de promocionar la música i promocionar el nostre poble. Ara som un centenar però hi ha lloc per molts d'altres. Si hi voleu pertànyer, no vos quedeu amb les ganes i contactau amb nosaltres que estirem molt contents.

La Junta Directiva.

CORRECCIÓ DE BARBARISMES

referents a:
ALIMENTS

Barbarisme	Forma correcta
ALMIBAR	almívar
ANXOA	anxova
ATÚN	tonyina
CALDO	brou, suc
FIAMBRES	carns fredes
JAMON	cuixot, pernil
MAIS	blat de les Índies
MANTEQUILLA	mantega
MERMELADA	melmelada
PASTEL	pastís
QUEMA	crema
SIFON	sifó

CONSELL INSULAR DE MALLORCA

El sòl és la base de tota la vida terrestre, és d'on nosaltres hem de treure el nostre queviure. El sòl no és ni més ni manco que la roca feta pols, ja sigui de la roca que hi ha més avall que ell o d'altres roques que hi ha més amunt que han estat transportades pel vent, per l'aigua... perquè sa faci pols primer ha hagut d'intervenir el temps, la calor, el fred i l'aigua produeixen que s'ensati la roca, l'aigua la desgasta, els essers vius també... així és com arriba a ser pols. Però aquesta pols per ella mateixa no constitueix la terra aprofitable per sembrar ja que encara que té tots els components de les roques que l'han engendrat, no té l'humus, aquest, només el produiran altres sers vius: restes d'organismes en descomposició.

El que en agricultura deim sòl difícilment se pot midar en metres ja que només arriba a tenir centímetres. Segons siguin les partícules, serà el sòl. Els sòls se classifiquen en pesats (argilosos) mitjos (margós) i lleugers (arenosos). Un sòl lleuger drenarà millor que un sòl pesat, però un sòl pesat serà més ric en substàncies minerals, per tant el que s'ha de fer si tenim un tipus o un altre és millorar-lo, afegint el que manca, tant siguin elements de disgregació o cohesió o altres.

COMPONENTS DEL SOL

- Arena gruixuda (granilla)* * Element de disgregació que dona soltura al sòl
- Arena fina* * Element de disgregació que dona soltura al sòl
- Llim ("limó")* * Element de caràcters intermitjos entre arena i argila
- Calç* * Té acció aglomerant i és aliment per a la pl. aliment

Materia orgànica * Milloradora de l'estructura del sòl i font d'aliment per les plantes

Aigua

* Element necessari per dissoldre els adobs i és aliment per la planta.

Aire

* És necessari per la vida de les arrels.

Un mètode senzill de saber quin tipus de terra tenim:

Si humitetjam la terra i agafam una grapada i l'espitjam dins la nostra mà, si queda feta una bolla i nos deixa les mans tacades això significarà que és una terra rica en argila, però si al separar la mà se disgrega i nos deixa la mà neta vol dir que és rica en arena.

Per millorar la terra argilosa podem afegir-li matèria orgànica (fems, acob vegetal, compost, terra de garrofer) drenant-la, remanant bé amb l'arada, tractant-la amb calç si és molt àcida a mezclant-la amb arena.

Els sòls intermitjos són els més bons per conrear, són aquells que tenen una barreja d'argila i arena, de totes formes és bo afegir-hi matèria orgànica ja que aquesta mai fa mal.

El sòl arenós sol ésser àcid, sovint necessita calç, potassa i fòsfats. És un sòl que dona cultius primerencs perquè és molt calent, la matèria orgànica que porta se converteix aviat i per això hi ha que afegir-n'hi molt sovint i sempre duren més que els adobs inorgànics ja que són fàcilment eliminats amb l'aigua del reg que s'els en du.

Fertilització

Les plantes requereixen unes quantitats mínimes de quasi tots els elements minerals, però els més estimats són: nitrògen, fòsfor, potasi i calci.

El nitrògen pot agafar-se de l'atmosfera per l'acció de les bacteries, però és convenient mesclar fems animal que llibera nitrògen quan se descompon.

El fòsfor se pot afegir en forma de fòsfats, el potasi en sediments de potassa i el calci en forma de calç.

Ara que si la terra és verge o s'ha conreat bé, només afegint-hi compost, fems, algues marines la probabilitat de deficiència és mínima.

14
DESEMBRE

1986
9 H

EXCM. AJUNTAMENT
DE CALVIA
CULTURA I ESPORT

GRUAS CALVIÀ
SERVICIO PERMANENTE
69 08 28 - 68 09 70
67 04 63

CALVIÀ-MALLORCA

E S P O R T S

FUTBOL BENJAMIN

LOS PEQUES TAMBIÉN CUENTAN.

El C.D. Santa Ponça Benjamín, de la temporada 86-87 es el nuevo equipo que debuta en el V Torneo de Fútbol Benjamín.

En Sta. Ponça, como en otras zonas existe un elevado número de "peques" con muchas ganas de practicar este deporte. Es por ello que, gracias a este club, y a sus dirigentes y preparador se ha podido crear este equipo de benjamines.

El V Torneo de Fútbol Benjamín que se desarrolla por toda la isla, bajo los auspicios del Consell, se juega a doble vuelta y se divide en cuatro grupos:

Grupo A. Palma, Grupo B. Palma, en donde se incluye el Sta. Ponça, Grupo C Manacor y Grupo D. Inca.

Distintos resultados ha tenido el Sta. Ponça en sus dos partidos jugados: han perdido fuera de casa y han ganado dentro, y tienen su próxima salida al campo del Rafal.

Esperemos que el buen fútbol que practican estos "peques" tenga una futura continuidad en las categorías superiores, ya existentes en este club.

Suerte. Pepe.

cerrajería
A. SOTOMAYOR

es ferrer
des poble

C. BON M. Nº2 -CALVIÀ- MALLORCA

ESPORTS

TROFEU A LA REGULARITAT

C.D. CALVIA

NOMBRES	PARTIDOS JUGADOS	PUNTOS
1º Quico	5	7
2º Seguí	5	6
3º Bezares	5	6
4º P. Antonio	5	6
5º Thomas	4	5
6º Cuart	4	5
7º Kubalita	5	5
8º Fernando	5	5
9º Carrasco	3	4
10º Oviedo	3	4

ANDRATX	5	4	0	1	14	4	8	*2
Campes	5	2	3	0	2	0	7	*1
Alcúdia	5	3	1	1	6	2	7	*3
Santa Ponça	5	3	1	1	10	4	7	*1
Llosetense	5	2	3	0	4	2	7	*1
Cardener	5	3	1	1	8	5	7	*3
La Unión	5	3	1	1	8	5	7	*1
R.L. Victoria	5	3	0	2	13	11	6	*2
Arenal	5	2	2	1	3	3	6	
Pollença	5	2	1	2	9	6	5	-1
Artá	5	2	1	2	4	7	5	-1
Porto Cristo	5	2	0	3	5	8	4	-2
Felanitx	5	1	1	3	4	5	3	-3
Cade Puguera	5	1	1	3	3	4	3	-1
Cultural	5	1	1	3	7	11	3	-1
Ses Salines	5	1	1	3	1	5	3	-1
Esportes	5	0	1	4	3	11	1	-3
Margaritense	5	0	1	4	1	12	1	-3

FERRERIES	5	4	1	0	6	1	9	*3
Constància	5	3	2	0	11	4	8	*4
At. Baleares	5	3	2	0	9	5	8	*4
Alayor	5	3	1	1	9	3	7	*3
Alaró	5	2	3	0	8	6	7	*3
Sp. Mahón	5	3	1	1	9	5	7	*1
Portmany	5	3	0	2	10	5	6	*2
Montañol	5	2	2	1	6	4	6	
Muntaner	5	2	2	1	7	5	6	*2
Badia	5	1	3	1	6	9	5	-1
Museu	5	2	0	3	9	10	4	-2
Sta. Eulalia	5	1	1	2	5	6	4	-2
Calvià	5	2	0	3	2	4	4	
Isleño	5	1	1	3	4	7	3	-3
Santanyí	5	0	3	2	4	8	3	-3
Ibiza	5	1	1	3	4	8	3	-1
Sóller	5	1	1	3	6	12	3	-3
Hospitalet	5	1	1	3	4	9	3	-3
Escolar	5	0	2	3	3	8	2	-2
Son Sardina	5	0	2	3	2	6	2	-2

RADIOGRAFIA DEPORTIVA

Finalizado el mes de Septiembre, pocas cosas positivas se pueden decir de nuestro representante en la III División, el C.D. Calvià, pues si bien en su terreno de juego, es un decir, no ha cedido ningún punto, tampoco en sus salidas ha conquistado ninguno y lo que es peor a mi modesto entender, es que hasta la fecha, de tres partidos jugados fuera, aún no ha logrado ningún gol. Bien es cierto que encaja pocos, pues excepto contra el C.D. Ferreries que salió derrotado por 2 - 0, los restantes los había perdido por la mínima, concretamente por 1-0.

Claro que en contrapartida, los dos partidos ganados fueron ambos por 1-0, lo que demuestra que hasta la fecha su delantera no es muy realizadora, es en unión de la del C.D. Son Sardina, la que menos tantos ha marcado, por lo que podemos decir sin temor a equivocarnos que existe una descompensación entre la delantera y la defensiva.

Claro está que estamos a principios de temporada y de momento es aventurado sacar determinadas conclusiones. Demos tiempo al tiempo, y seguros estamos que cuando las nuevas incorporaciones incrustadas en la delantera, se hayan compenetrado con sus compañeros, esta esta funcionará como es debido, y se convertirán en el temor de las defensas contrarias.

Que así lo veamos.

S. Barceló

PUB ROLLING'S
MUSIC-BAR "ES CASINO"
 Ca'n Vich, 3 - CALVIA

E S P O R T S

F. JIMÉNEZ.

CRÓNICA DEL SANTA PONÇA

Santa Ponça 4 R. La Victoria 2

El último día de Agosto se inició la liga de la 1ª Regional Preferente en el Polideportivo de Santa Ponça, dándose cita una gran cantidad de público para ver el enfrentamiento entre 1 equipo local y el Recreativo La Victoria.

El Santa Ponça ha formado un equipo que puede conseguir el ascenso a la 3ª división, aunque no será tarea fácil. Pero si, como en etapas anteriores, contamos con la ilusión y fe de la Directiva, jugadores y entrenador, y con la afición que apoye, es posible pensar en el ascenso.

El primer partido disputado así lo hizo suponer al público ya que el equipo local jugó a placer, únicamente cuando quedaban 10 minutos logró La Victoria sus dos goles.

Campos 0 Santa Ponça 0

Esta era la primera piedra de oque para el Sta. ponça y más concretamente para su defensa, por ver si sería capaz, después de que en diez minutos le marcaran dos goles, de aguantar la puerta a cero durante 90 minutos.

El marcador no refleja los méritos de nuestro equipo, ya que dio una lección de fútbol, y sólo la mala suerte o la nula puntería de los delanteros, hizo que el S. ponça volviera sólo con un empate, en lugar de los dos puntos.

Santa ponça 1 Llosetense 2

Desde su singladura deportiva, nunca había perdido un partido en su campo. Por ello todos nos preguntábamos qué reacción tendría el público cuando esto pasara, y en este caso fue de incredulidad, pues nada hubo en el desarrollo de este partido que hiciese pensar en este resultado.

Salvo los dos contragolpes que le dieron los dos goles, el llosetense no demostró nada, a pesar del título de subcampeón de esta categoría que ostenta desde el año pasado. Sus goles vinieron de nuevo en los últimos minutos.

Durante el partido el Sta. Ponça dominó más y mejor, pero se encontró con una buena defensa visitante que impidió que hubiera buenas oportunidades para los locales. No hubo, tampoco, un apoyo de la media para los delanteros.

En fin, primera derrota del Santa Ponça en el Polideportivo después de 4 años.

Cade Paguera 0 Santa Ponça 1

Mucho público en el campo por la proximidad de los dos equipos y la amistad existente entre las dos aficiones.

Otra vez un resultado engañoso en el marcador, ya que el equipo visitante fue superior al local en todo el terreno. Los delanteros visitantes erraron varias ocasiones encontrándose solos ante el portero.

El Cade no tuvo poder de reacción en ningún momento para contrarretar el juego del Sta. Ponça.

Santa Ponça 4 Esporlas 0

El Esporlas sólo aguantó la primera parte al Santa Ponça, que dominó el partido de principio a fin.

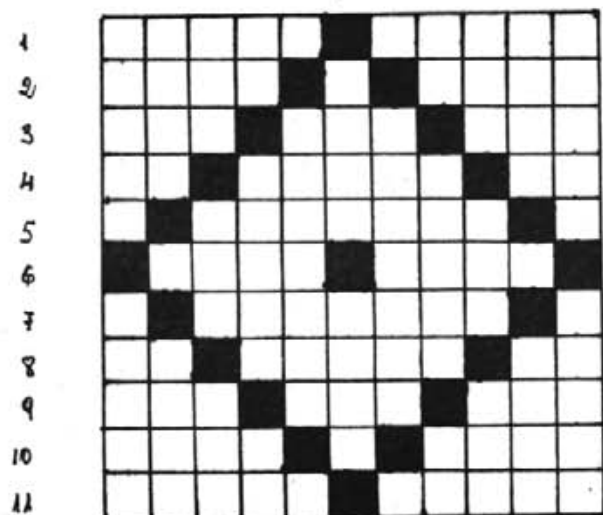
Los visitantes, en la segunda parte tuvieron que replegarse ante la avalancha de juego local, viendo como los goles subían al marcador.

Se notó en lo locales la mabno del entrenador, pues no se relajaron hasta que el árbitro dio el pitido final.

Encreuat

31

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

VERTICALES.

1.- Elemento indispensable en un partido de fútbol, baloncesto, balonmano, etc.- Polvillo fecundador de las plantas.- Personaje central femenino de una obra de Zorrilla.- Vocal.- Pequeña elevación sobre el terreno.- 3.- Catedral.- Oficial del ejército turco.- D. Rodrigo Díaz de Vivar.- 4.- Interjección.- Piedra preciosa.- Quinientos uno.- 5.- Cincuenta.- Ministro de la Iglesia.- Consonante.- 6.- Atar, confederar.- Al revés, óxido de hierro.- 7.- Cincuenta.- Voraz, que come con ansia.- Consonante.- 8.- Al revés, nombre de letra.- Seca, estéril.- Castizamente, nada.- 9.- Siglas de una organización terrorista.- Órgano de la vista.- Al revés, me entero de lo escrito.- 10.- Al revés rabo.- Vocal.- Al revés, letra griega.- 11.- Estado en que se encuentra cualquier insecto antes de sufrir la metamorfosis que lo convertirá en un ser viviente.- Soldado de caballería.

-0-0-0-0-0-0-

HORIZONTALES

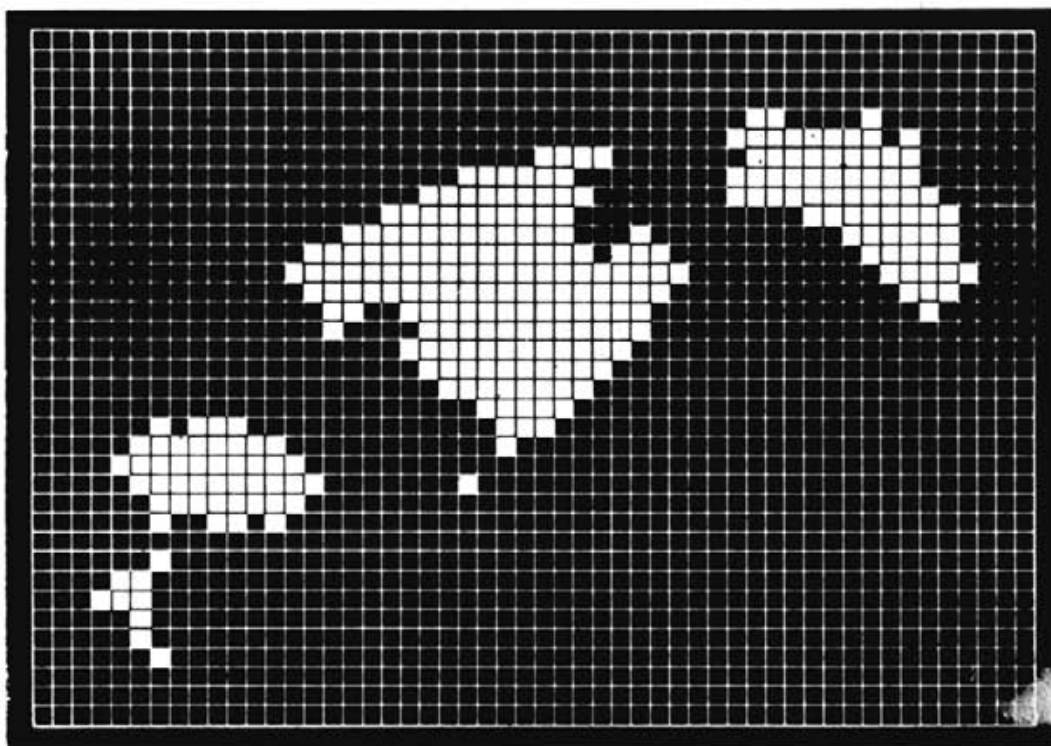
1. Corte oblicuo en el borde o el extremo de una lámina.- Conforme a la ley.- 2.- Planta tifácea muy parecida a la espadaña, cuyas hojas se emplean para hacer asientos de sillas.- Vocal.- Corta árboles por la base.- 3.- Signo zodiacal.- Nombre de mujer.- Al revés, lista, nómina.- 4.- Forma de pronombre.- Amarga, agria.- Ciento cinco.- 5.- Consonante.- Que predice males o desdichas.- Vocal.- 6.- Al revés, porción de agua rodeada de tierra por todas partes.- Firme, asegurado, permanente.- 7.- Consonante.- Acertado, oportuno.- Vocal.- 8.- Al revés, artículo determinado.- Mueve con frecuencia, al revés.- Contracción.- 9.- Al revés, planta hortense.- Metal precioso.- Al revés, amarro, uno.- 10.- Cuéntame, al revés.- Vocal.- Cuerpo simple que se usa en lámparas eléctricas.- 11.- Punto de la esfera terrestre opuesto al cenit.- Dosel colocado sobre unas varas largas que se usa en ciertas solemnidades.

Solución al crucigrama del número anterior:

HORIZONTALES:

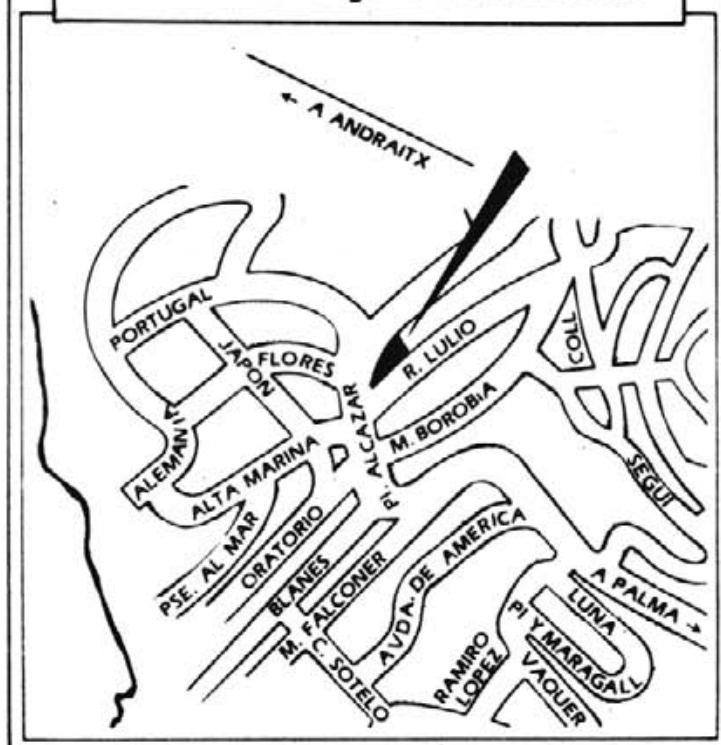
1.- ABACO.- DAGAS.- 2.- COTA.- Á.- NACE.- 3.- ISA.- PLA.- SOT.- 4.- DE.- REUMA.- LA.- 5.- A.- HONDURA.- S.- 6.- CAMA.- LAMA.- 7.- E.- SOLTERA.- A.- 8.- RE.- SAETA.- AL.- 9.- IRA.- SEO.- OLE.- 10.- NASA.- M.- OMOT.- 11.- ARANA.- DIANA.

PORTALS NOUS

Plaza Alcázar, s/n.

Dotada con Cajero Automático

CAJA DE BALEARES
"SA NOSTRA"